

DE ONGEWETEN ZELFMOORD

„Wedden, dat ik erin spring?”

Ik leefde op. Dat was weer de overmoedige Bart.

Gelukkig, tenminste was hij zijn sombere bui van daarnet kwijt. En in mijn blijdschap omdat ik hem weer vroolijk zag en met de wensch hem te helpen om vroolijk te blijven, dacht ik niet lang over de dwaze vraag, overtuigd, dat dit, zelfs van Bart nooit ernst kon zijn en niets-vermoedend lachend, zei ik spontaan: „Ja.”

En toen gebeurde het, voordat ik het kon verhinderen.

Bart was in een bliksemsnel tempo op de reeling geklommen. Daar stond hij, één seconde, en liet zich vallen.

Een plons klonk.

Ik was een paar tellen verbijsterd; toen drong het tot me door en het flitste door mijn hoofd: hij kan niet zwemmen!

Ik stootte een rauwe gil uit. Menschen kwamen van alle kanten aanloopen. Ik was me ineens alles bewust, gooide mijn bovenkleeren uit, klom over de brugleuning en sprong hem na.

Het koude water omsloot me. Ik zwom als razend naar alle richtingen. Auto's richtten hun koplampen op de rivier. Daar dreef iets. Ja, het was Bart. Vlug!

Ik was bij hem. Hij leefde, goddank. Ik probeerde hem achterin zijn nek te grijpen, hield me met één arm drijvend. Mijn hoofd was vlak bij het zijne. Een onderdeel van een seconde ontmoetten onze blikken elkaar. Dat was het laatste contact.

Hij begon zich te verweren. Hij begon mij wanhopig van zich af te slaan.

Niet redden, spraken zijn gebaren, niet redden!

Hij ontglipte me.

„Bart,” gilte ik hijgend, „Bart, hou je kalm, beweeg je niet!”

Maar hij zonk weer. Als dol sloeg ik mijn armen uit, dook onder, voelde niets dan een grondeloze diepte.

Ik kwam weer boven.

Een klemmende benauwdheid beving me. En toen was er voor mij geen Bart meer, niet de gedachte, dat ik hem redden moest. Toen was er alleen ikzelf. Ik was in gevaar.

Red je, bonkte het door m'n hoofd, red je!

Ik dacht, dat mijn borst werd samengedrukt. Het water wilde mij óók.

Met die laatste geweldige kracht, die alleen de alles-overheerschende drang tot zelfbehoud kan geven, waardoor de mensch boven zichzelf uitstijgt, stootte ik het water opzij.

Daar was de kademuur. Ik werd stevig beetgepakt.

Toen vlood de kracht, omdat ik wist veilig te zijn en nietig zonk ik weg in bewusteloosheid.

Tweemaal was er nog naar Bart gedoken en eenmaal had men hem beetgehad, maar hij had zich weer verzet en was zijn redder ontschoten. De tweede maal vond men hem niet meer.

Na een half uur dreggen haalden ze hem op, dood.

Een politie-agent ging naar zijn huis. Hij moest een kwartier bellen.